

—Къ дѣ? — попита Веселинчо.

—Виждашъ ли тамъ, хе-е, она човѣкъ съ ралото? Това е сѣячъ. Ще отида да намокря нивата му.

—Ти ще измокришъ бѣдния сѣячъ, замоли се Веселинчо.

—А, Веселинчо, не бой се, —засмѣ се пакъ дѣждецътъ.

—Той вече почти засѣя всичкитѣ си ниви. И като ме види, ще се зарадва. Защото азъ ще напоя нивитѣ му, да е влажно, та да може да расте по-хубаво зърното въ тѣхъ.

—Ами, то не измръзва ли зимѣ?

—Зърното ли? — Не, защото снѣжната бѣла покривка му държи топло прѣзъ цѣлата зима. На пролѣтъ то ще израсте, ще цвѣти и ще завърже класъ. Но хайде, прощай! Азъ отивамъ.

У. Дѣждецътъ отмина.

Една черна врана пролетѣ изъ въздуха и програца:

—Гра!.. Гра!.. викаше тя. Дойде вече мойто царство. Азъ сама съмъ вече въ полето! —Гра! Гра!..

На края на града Веселинчо видѣ двѣ-три врабчета.

—Чикъ-чирикъ! викаха тѣ. Чикъ-чирикъ! Охъ, зима иде! зима иде!.. Тежко ни! тежко ни!.. Нѣма зрънца, нѣма и мушци!.. Настана есень. Зима иде. Бѣла дреха ще навлече земята! Какво ще правимъ? Какво ще правимъ? Чикъ-чирикъ!

Бѣднитѣ врабченца! си думаше Веселинчо, стигна до дома си и влѣзе въ къщи.

Навигъ завале пакъ дѣждъ.

И. Василевъ.

